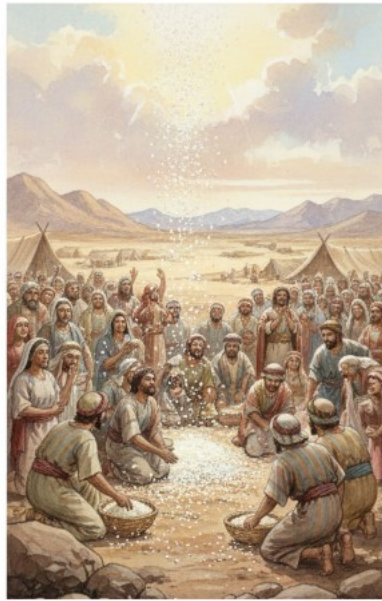

16. El manà i l'aigua de la roca (Ex 16-17)

Després d'haver vist el miracle increïble del mar Roig, hom pensaria que els israelites confiarien sempre en Déu, però la realitat va ser una altra. Tot just unes setmanes després, la gana i la set van començar a estrènyer al desert, i el poble va mostrar la seva cara més difícil.

La llibertat no era tan fàcil com s'imaginaven. El desert era un lloc hostil, calorós i buit. En lloc de pregar i demanar ajuda, els israelites van començar a mormolar i a queixar-se amargament contra Moisès i Aaron. "Tant de bo haguéssim mort a Egipte!", cridaven amb ingratitud. "Allà almenys teníem olles plenes de carn i pa fins a afartar-nos; ens han portat aquí per matar-nos de gana". És sorprenent com la por els feia oblidar que a Egipte eren esclaus maltractats.

Tot i aquesta manca de confiança, Déu no va respondre amb càstigs, sinó amb una paciència i una bondat infinites. Li va dir a Moisès: "Faré que ploqui pa del cel per a vosaltres". L'endemà al matí, quan la rosada es va evaporar, la superfície del desert va aparèixer coberta d'alguna cosa fina i blanca, com el gebre. Els israelites, sorpresos, es preguntaven els uns als altres: "Man-hu?", que significa "Què és això?". D'aquí ve la paraula manà. Tenia un sabor dolç, com de coques de mel, i apareixia cada matí perquè tots poguessin recollir allò necessari per al dia.

Poc després, van tornar a queixar-se, aquesta vegada per la set. "Dona'ns aigua!", cridaven a Moisès de forma agressiva. De nou, Déu va mostrar la seva

misericòrdia. Va ordenar a Moisès copejar una roca amb la seva vara davant els ancians del poble. En fer-ho, de la pedra seca va brollar aigua fresca i abundant. Déu va demostrar que, encara que el seu poble fos tossut, Ell continuava sent el Pare afectuós que té cura dels seus fills.

Punts clau segons la Bíblia

- La paciència de Déu: Déu educa el seu poble com un pare a un fill. No els abandona per les queixes, sinó que aprofita la necessitat per demostrar-los que poden confiar en Ell.
 - El manà com a figura de l'Eucaristia: Així com el manà va alimentar el cos dels israelites, Jesús se'ns dona a l'Eucaristia com el "Pa viu baixat del cel" per alimentar la nostra ànima.
 - La roca és Crist: Sant Pau explicaria més tard que aquella roca era una figura de Crist, del costat del qual sortiria l'aigua de la vida per satisfer la nostra set espiritual.
 - La temptació de la nostàlgia: El desig de tornar a Egipte ensenya que de vegades preferim la "seguretat" dels nostres mals costums (l'esclavatge del pecat) abans que l'esforç de la llibertat.
 - Viure al dia: El manà no es podia guardar per a l'endemà (es feia malbé). Déu volia ensenyar-los a confiar en la Providència, demanant cada dia "el nostre pa de cada dia".
-

Text bíblic

Consulta la font original aquí: **Èxode 16-17 (BCI)**

Activitats de Reflexió

1. Comprensió del text: D'on prové la paraula "manà" i quin miracle va permetre calmar la set del poble al desert de Refidim?
2. El pa del cel: Quina relació doctrinal hi ha entre el manà de l'Èxode i la institució de l'Eucaristia per part de Jesús?

3. Simbologia de la roca: Com interpreta la fe catòlica el fet que brolli aigua d'una roca seca en relació amb els sacraments que neixen de Crist?

4. Aplicació catequètica: Per què creus que els israelites preferien l'esclavitud d'Egipte abans que les dificultats del camí cap a la Terra Promesa? Et passa això de vegades amb els teus mals hàbits?

5. Compromís de fe: Com t'ajuda la lliçó de recollir el manà "dia a dia" a confiar més en Déu i a donar sentit a la petició del Pare Nostre?

[← Torna a l'Inici](#)